

Szeretett testvéreim a Krisztusban!

3 fő üzenetet szeretnék a rézkígyós ige alapján ma hirdetni közöttetek. Az első az, hogy Isten népe ebben a panaszkodásában nem látta magát tisztán. A baj, az volt számukra, hogy nem érezték magukat jól. Miért? Elsőre azt lehetne mondani, hogy az éhség és a szomjúság volt az oka. Valójában azonban a türelmük elfogyása. Legalábbis a bibliai szent szöveg írója ezt írja. Elfogyott a türelem. Nem haltak éhen az emberek, sem szomjan nem haltak. Az állandó bizonytalanság emésztette fel őket. Tudjuk, hogy még a biztos rosszat is jobban tűri az ember, mint a folyamatos bizonytalant. A nép úgy látta magát, mint akik bizonytalanságban élnek. De valóban így volt ez? Nem. Volt kenyerük. A manna. Igaz, ez nem nyújtott változatosságot a táplálkozásban, de éhen nem haltak. És szomjan sem haltak, bár volt, hogy szomjaztak. A nép azonban ezt kevésnek látta. Összevetette magát más népekkel és úgy látta, hogy ez lehetne jobb is. Másutt jólétben élnek, mi meg nem. Ez nem igazságos. Ez nem jó. Csakhogy ez a nézet elfeledkezett arról, hogy Egyiptomban a gyermekeiket megölték, ők maguk pedig elviselhetetlen rabszolgaságban éltek. Mondanom sem kell, akkoriban ugyanúgy ínségben éltek. A különbség azonban az volt, hogy most szabadon éltek. Persze lehet erre azt mondani, hogy az ilyen fajta szabadság, amelyik nem ad többet a korábbi állapotnál, mit sem ér, ám ez a szabadság nem olyan szabadság volt, ahol egy hontalan nép bolyongott a pusztaságban, hanem olyan, ahol már meg volt, hogy hova mennek, csak éppen a hitetlenség miatt még alkalmatlanok voltak annak elfoglalására.

Testvéreim! Ez a szemlélet, amelyik nem folyamatban nézi Isten népének ügyét-dolgát, az nem látja magát tisztán. Összeveti magát gazdagabb népekkel, és úgy érzi, hogy vesztes. A bizonytalanságot kiszolgáltatottságnak érzi, és magára maradottnak a világban. Az anyagi helyzet biztonságát fontosnak tartja, és ezért a bizonytalanságban nem tud uralkodni az indulatain. Istent annak látja, aki tehet arról, hogy népe ide jutott, sőt egyenesen ide ő vezette a népet. Csakhogy ez a közgondolkodás figyelmen kívül hagyja, hogy az üdvtörténetben az Isten népének története egy folyamatban van benne. Nem az a lényeg, hogy van-e mit tejbe aprítani, hanem az, hogy a nép szabad-e, és hogy Isten vezetése alatt él-e? Jellemző, hogy a nép a korábbi hitetlenségei miatti következményekről hamar úgy beszél, mint Isten cselekedetéről, holott azt ők csinálták. Ők voltak azok, akik mentálisan képtelenek voltak elfoglalni őseik földjét. Ha esetleg van is belátás, akkor meg rögtön az jut eszükbe, hogy persze, az apák ették az egrest és a fiak foga vásott bele. Vagyis: Isten miért engedi, hogy a szüleink bűnei miatt bűnhődjünk? Istent egyenesen ellenségnek kezdi látni, vagy még az ártatlan nemzedéket is büntető mennyei Úrnak. Egyébként az ilyen fajta gondolkodásnak, amikor Isten népe nem jól érzi magát a bőrében és visszasírja a régi szép időket, vagy összeveti magát a nem hívőkkel és megállapítja, hogy ez nem volt jó befektetés, akkor az nem csak ínséges időkben fordulhat elő, hanem előhozhatja az unalom is. A mitévő legyek állapot haszontalanságának unalma. Ilyenkor is elég a banánból, elég a hasonló alkalmakból, elég a mennyei manna lelki táplálásának jól ismert ízéből, elég az egyhangúságból, elég a bizonytalanságból, hogy mivé forrja ki magát a gyülekezet, vagy éppen egyház, hogy egyre kevésbé számít a hívők közösségének társadalmi súlya. Isten népe csak akkor látja magát tisztán, ha az Isten tervének folyamatában látja. Másként össze-vissza képzetekkel közönséges politikai-vagy más szubjektív nézetekkel cserélik fel azt, hogy szabadító Istenünk van, aki a bűn és a halál átkától megszabadított, akinek országát munkálnunk kell már e földön, de akinek országa nem e földön teljesedik ki, hanem a mennyben. Manapság, amikor az egyházakban annyi csalódott ember van - és nyilván nem ti, akik itt vagytok -, akkor ez a

nézet éppen ebből ered, hogy a Kánaánban szeretnének lenni, csak éppen a hozzá vezető utat nem akarják megjárni. Kegyelmet akarnak, de nem vallanak bűnt sem egymásnak, sem maguknak, sem papnak, sem pszichológusnak. Reményt akar, hogy van örök élet, de hallani sem akar arról, hogy a mennyei élet nem ennek a földi életnek a folytatása, hanem más. Jólétet akar, de a jelenben semmivel nem tud jól élni. Isten áldását akarja a jelenre, de a múltban elkövetett bűn terhei miatt eltékozolja a jelen lehetőségeit. Az eke szarvára teszi a kezét, de közben hátrafele tekintet. Isten neve olyan szitokszó lett, ami minden képzeletet alul múl, de közben több tiszteletet vár el Istentől maga felé. Hát ez így nem marad következmény nélkül. És ezzel megérkeztünk a második üzenethez:

2. A külső ellenség üzenetéhez. Aki mindig is megvolt és meg is lesz. Akit nem tudnak legyőzni. Ahol a támadó lények nem emberek, hanem levegőbeli hatalmasságok, nem egyszerűen mérges kígyók, hanem valójában mérges rájuk rontó lények. (A bibliai szöveg szó szerinti fordítása szárnyas kígyókról beszél.) Ezek a lehúzó személyes erők tényleg halálba visznek. Amikor most másfél hét alatt önsorsrontás következtében meghalt Tatabányán egy 36 éves szenvedélybeteg barátom, egy 23 éves szenvedélybeteg, és egy 33 éves másik ismerősöm, s őket mind én temettem, akkor ezeket úgy látom, hogy mind úgy haltak meg, mint akiknek a szárnyas kígyók ellen nem volt esélyük. És akkor még nem is szóltam egy gyülekezeti tagunk gyermekéről, aki nemrég teljességgel önhibáján kívül menthetetlenül rosszul lett és meghalt. Testvéreim! Ezeknek az életellenes sátáni ártó erőknek teljesen ki vagyunk szolgáltatva. Széteső világban élünk, mindnyájan tapasztaljuk, és minden anyagi jólétünk mellett kétségbeesetten látjuk, hogy Európa elesett. Nem emberek miatt. Nem migránsok miatt. Nem kábítószeresek miatt. Nem a mai fiatalok miatt. Hanem olyan erős támadások miatt, ahol nincs esély elmenekülni, mert máris benne vagyunk a bajban. Olyan támadások miatt, ahol nem ismerjük az ellenanyagot, vagy a helyes gyógymódot. Olyan támadások miatt, ahol szinte minden mérgez. Az élelmiszer, az italok, a tudatmódosító szerek, a gyógyszerek, a kapcsolatok, a politika, a közösségek, a könyvek, a gyilkos életmód, a közösségi oldalak, a tananyagok, fertőző betegségek, járványok, depresszió, kiégés, túlhajszoltság, elvárások, idegösszeomlások, politikai játszmák, háború, erőszak, élvhajhászás, korrupció és még sorolhatnám. És amikor ez egyszer majd eléri a mind ezektől való fájdalom azt az ingerküszöböt, hogy már megelégedi Isten népe is ezt a kiszolgáltatottságot, és kimondja, hogy jobb volt Isten kezében lenni, mint ilyen fajta magunk kialakította szabadságban, akkor Isten tud segíteni és örömmel nyújt szabadítást. És itt érkezünk el az utolsó igei üzenethez, az isteni segítséghez. Ahhoz, hogy

3. Kívülről, illetve felülről jön a segítség. Istentől. Az első üzenet még arról szólt, hogy Isten népe nem jól látta a maga helyzetét, és Istent teljesen alul értékelte, aki nem tudja megadni a népnek azt, amit mások, vagy legalábbis amit kellene, sőt egyenesen, mint, ha a halálba vinne, most azonban a nép már őt kéri, illetve szolgálait, prófétáit, papjait, közvetítőit, hogy segítsenek. Bűnt vallanak és várják Isten tettét, szabadítását. Isten pedig ad szabadítást. De nem úgy, hogy megszünteti a bajt és nem úgy, hogy mennyei lényekkel elkergeti ezeket a démoni erőket, hanem úgy, hogy népétől hitet vár. Nem olyan hitet, hogy van Isten, hanem olyat, amelyik rábízta magát Istenre. Azt kéri, hogy vegyék komolyan. Gyakorlatilag istentiszteletet vár el. Azt várja, hogy az általa adott közvetítő eszközökön keresztül kapjon figyelmet, tiszteletet, úgy függjenek tőle, mint ami élet-halál kérdése. Az ellenséget jelképesen keresztre feszíti, vallásgyakorlatot vár, a megfeszített kísértő legyőzésének hitét kéri. Így még azok is, akiket már halálosnak tűnően megmártak ezek a sátáni erők, még azok

is meg tudnak menekülni. Mondanom sem kell, hogy Jézus óta ezt a történetet a golgotai kereszten meghalt Jézus előképének tekintjük. Aki a kereszten meghalt Jézust az emberi erővel legyőzhetetlen hatalmasságok legyőzésének zálogának tekinti, az megváltást, megszabadulást, megmenekülést élhet át. E szabadításban az értelmem is fontos, hogy hogyan éljek az Isten szabadító eszközeivel, de a bizalom még fontosabb, hogy naponta éljek velük. Éljek vallásgyakorlattal, éljek bibliaolvasással, hiszen üzenetet főleg onnan kapok, éljek imádsággal, akár térden mondott imával, éljek 1 órás istentiszteleten olyan koncentrációval, mintha az életem múlna ezen, éljek annak a hitével, hogy ne az ellenséges erőkre figyeljek örökké, hanem arra, hogy aki Isten akaratát teszi, az mellé megkapja mindazt, amit addig annyira akartam: a boldogságot, vagy akár a javakat. Hittel becsüljük meg, hogy ahol most éppen tart az egyház, az évszázadok, vagy az utóbbi évtizedek következtében alakult ki, és ne legyenek irreális elvárásaim az egyház felé. Ugyanakkor lássam azt is: lehet, hogy az isteni manna egyoldalú táplálkozás, de kalóriadús. A csomagolásban jobbat kínálhatnak fel mások, de amit Isten az ő népének ad, az minden körülmények közt elég. Elég a kegyelem, elég a hitelesség, elég a békesség, elég a Szentlélek, elég a közösség, elég mindennapi kenyér, elég a lelki vezetés, elég a feltámadásba vetett hit, elég az útmutatás Jézus életéről.

Testvéreim! Nyüzsgő világunkban egyesével harcolni és legyőzni az életünkre törő erőket, képtelenség. Nem tehetünk jobbat és mást, mint, hogy Isten oltalmára bízunk magunkat. De nem szóban, hanem cselekedetben. A golgotai kereszttől, Krisztus életére tekintve, őt követve remélhetjük, hogy Isten népeként áldottak és védettek lehetünk. Ámen.